

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: a) **R. Z.**, nar., b) **nezl. Q. Z.**, nar., c) **nezl. C. Z.**, nar., d) **nezl. S. Z.**, nar., všichni st. příslušnost Kosovo, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, 190 00 Praha 9, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agent, se sídlem Pod Zámek 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-3617-17/ČJ-2015-060027-50A ze dne 6.1.2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně a) a její tři nezl. děti b) – d) se žalobou domáhají zrušení shora uvedeného rozhodnutí týkajícího se žalobkyně a), které napadli v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 3,5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení, § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3 téhož zákona, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o skutkový stav, žalobci v žalobě uvedli, že vycestovali z Kosova z důvodu neúnosné sociální situace s cílem cesty v Německu, kde pobývá manžel žalobkyně a otec nezl. žalobců. Cestovali bez dokladů, neboť ty není možné vyřídit, nikdo je nevydá. Nezbyvalo jí, než vycestovat z Kosova a požádat o mezinárodní ochranu, což zamýšlela už v Německu, aby mohli synové žít s otcem. V průběhu cesty byli zadrženi maďarskými státními orgány, které je nechaly

podepsat žádost o mezinárodní ochranu a zaregistrovaly je jako žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Měli se dostavit do mezinárodního tábora v Debrecíně, který je známý špatnými podmínkami, a proto se žalobkyně rozhodla vycestovat ihned do Německa za manželem a v průběhu cesty byla společně s nezl. žalobci zadržena českou cizineckou policií, která dne 6.1.2015 vydala rozhodnutí o zajištění žalobkyně a) podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle Dublinského nařízení č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a doba zajištění žalobců byla stanovena na 60 dnů. Nezl. žalobci byli společně s matkou umístěni v ZZC Bělá Jezová.

V žalobě namítali, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dětí a s mezinárodními závazky ČR, neboť jsou umístěny v uzavřeném polovězeňském prostředí a odvolali se na rozsudek NSS č.j. 7 As 103/2011-54 ze dne 30.9.2011, který dále citovali. Při omezení svobody matky nezletilých správní orgán nepřihlédl k nejlepšimu zájmu jejich dětí. Správní orgán nevážil, jestli není pro děti lepší alternativa jejich matku nezajistit. Nezl. žalobci nesouhlasí s tím, že by napadeným rozhodnutím nebyli fakticky zbaveni osobní svobody, když jsou umístěni v zařízení, které nemohou svévolně opustit, které je obeháno ostnatým drátem a hlídáno bezpečnostní službou. K umístování nezl. dětí do detenčních center pro cizince nedochází pouze v krajních případech, což je tématem kritiky ČR Výborem OSN pro lidská práva vztahující se k zajišťování cizinců čekajících na vyhoštění.

Dále namítali, že správní orgán žalobkyni a) zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, když byla zajištěna jenom na základě skutečnosti, že se na ni aplikuje toto nařízení. Právní stav je takový, že žadatel o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, opustí-li toto území a vstoupí na území ČR, nachází se v ČR neoprávněně a lze ho zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože se na takového cizince toto nařízení vztahuje. Toto je v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení a v daných situacích by uvedené ustanovení zákona nemělo být přijímáno a aplikováno pouze čl. 28 Nařízení. Správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útoku, protože samotná skutečnost, že opustili území Maďarska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ještě neznamená, že v jejich případě existuje vážné nebezpečí útoku a že by se nepodrobili předání do členského státu, příslušného k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. V rozhodnutí chybí individuální posouzení existence vážného nebezpečí u žalobkyně a). Správní orgán automaticky z jejich jednání usoudil, že nebudou vyčkávat dobrovolně na území ČR do doby skončení Dublinského řízení, čímž zneužil správní úvahy a příkladně uvádí, které situace potvrzují existenci vážného nebezpečí útoku. Konstatují, že podání žádosti v jiném členském státě EU a jeho následné opuštění nemůže být považováno za jednání, které by odůvodňovalo vážné nebezpečí útoku.

Zajištění žalobců v ZZC je nepřiměřené k zájmu společnosti na jejich předání a k závažnosti jednání. Zařízení není přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, absentuje soukromí pro rodiny a výrazně zasahuje do rodinného a soukromého života. U nezl. dětí není zaručen příznivý psychický a fyzický vývoj, pokud je to možné, docházejí do místní školy, jsou však stále pod dohledem eskorty či odpovědné pracovnice. Uvedenou problematikou se zabýval Evropský soud pro lidská práva v rozsudcích, které žalobkyně cituje, v nichž odsoudil zajišťování rodin s dětmi v imigračních detencích.

Zajištění neobstojí, protože lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. V rámci této námítky žalobkyně má na mysli možnost umístění do přijímacího střediska nebo do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, která jsou uzavřená a útoku zabráňují. Poněvadž u žalobců nebylo prokázáno vážné nebezpečí útoku, bylo by jejich umístění v těchto zařízeních postačující. V této souvislosti poukazují na případ rodin s dětmi, které byly do přijímacího střediska přemístěny dne 23.12.2014 a následně pokračovalo řízení o jejich předání podle Dublinského nařízení.

Žalobkyně navrhla soudu, aby napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila cizinku (žalobkyni) a) za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníci řízení doručeno dne 6.1.2015. Při rozhodování o zajištění za účelem jejího předání policie vycházela z toho, že dne 6.1.2015 byla uvedená cizinka s nezl. dětmi kontrolována jako cestující v mezinárodním vlaku jedoucího na trase Budapešť – Drážďany přes ČR do Německa. Cizinka a) ke kontrole předložila doklad Kosova a rodný list nezl. dětí, které správní orgán označil za účastníky řízení vedené ve věci jejich matky. Cizinka cestovala bez platného víza a cestovního dokladu či povolení, které by ji opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Cizinka a) pak uvedla, že cílem cesty všech bylo Německo, kde chtěli požádat o azyl, z Kosova cestovali do Subotice, pak na srbsko-maďarskou hranici a následně pokračovali pěšky nelegálně přes srbsko-maďarskou hranici do nějaké vesnice, kde byli zadrženi maďarskou policií, odvezeni na tamní stanici, byli jim sejmuty otisky prstů, podepsali nějaké písemnosti a měli se dostavit do uprchlického tábora v Debrecínu. Cizinka však odjela vozidlem taxi na vlakové nádraží do Budapešti, kde zakoupila skupinovou jízdenku do Německa, kam chtěli cestovat od prvopočátku. Cizinka nepředložila platný cestovní doklad opatřený vízem, nebylo zjištěno, že by jí někdy bylo uděleno pro vstup na území ČR, proto správní orgán konstatoval, že nejméně dne 6.1.2015 na území ČR pobývala neoprávněně a je vedena jako žadatelka o mezinárodní ochranu v Maďarsku, o níž nebylo rozhodnuto. To je důvod pro zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013, čl. 28. Překážky předání cizinců do Maďarska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemají žádné příbuzné a nemají ani v úmyslu v ČR pobývat, považovali ji za tranzitní zemi při snaze dostat se do Německa. Budou předáni do Maďarska, které sdílí hodnoty uznávané EU, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko-právní úmluvy celosvětové i evropské.

Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon, v ČR zákon o pobytu cizinců. Cizinci nebyli oprávněni vstoupit na území ČR, mají být předáni na území Maďarska, je tedy důvod pro jejich zajištění.

Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinky shora uvedeného, vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinka v době, kdy opouštěla Kosovo, měla cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročila vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byla zadržena a požádala o mezinárodní ochranu, nesetvala a pokračovala v cestě do Německa. Není zde proto záruka, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu.

Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření, zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že cizinka nemá na území ČR hlášen pobyt, dostatek finančních prostředků a jeví se užití zvláštního opatření neúčelným, neboť měla od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Náзор správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou. Nelze očekávat, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jejího předání. Rozhodnutím vůči cizince nejsou nezl. děti zbaveny osobní svobody, nýbrž ubytovány dle § 140 zákona o pobytu cizinců v zařízení, v části s mírným režimem. Správní orgán posuzoval, zda je ubytování nezletilých

v souladu s jejich nejlepším zájmem, když jsou ubytováni společně s matkou v části určené pro pobyt rodin, kde mají děti k dispozici veškeré potřeby, mohou vykonávat volnočasové aktivity a je zajištěna zdravotní péče a dospěl k závěru, že za této situace je pobyt nezl. cizinců v zařízení v souladu s jejich nejlepším zájmem, neboť takovéto podmínky není schopna matka dětem zajistit na ulici. V tomto konkrétním případě byla cizinka zbavena osobní svobody na základě zákona o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje. Ust. § 129 odst. 1 zákona ukládá policii povinnost zajistit cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání, když v daném případě jsou pro toto rozhodnutí podmínky splněny. Doba zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na 60 dnů na základě zkušeností z předchozích řízení a je dostatečná, neboť v minulosti došlo v této lhůtě k úspěšnému předání cizinců žadatelů o azyl z ČR do Maďarska. Napadené rozhodnutí správní orgán vydal v souladu s právními předpisy při splnění všech podmínek v nich uvedených.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Vyjádření žalobkyně v protokolu o výsledku účastníka řízení neodpovídá tomu, co uvedla v žalobě. Jde zřejmě o chybu v žalobě v tom, že vycestovala z Maďarska, neboť uvedla, že vycestovala z Kosova. Tvzení o sociální situaci rodiny v Kosovu neodpovídá jejímu tvrzení o tom, že manžel je schopen v Německu zajistit rodině ubytování a finanční podporu, což bylo nepochybně i v době, kdy žila v Kosovu. Z výpovědi žalobkyně je zcela zřejmé, že nehledala ochranu před pronásledováním a měla za cíl dostat se do Německa k získání výhod z tamního sociálního systému. Měla v držení dvě platební karty Visa a je zřejmé, že byla příjemcem finančních prostředků. Kosovo vydává od roku 2008 vlastní cestovní doklady, které žalobkyně měla, ale zanechala je doma, 20% kosovských domácností získává peníze ze zahraničí od občanů pracujících v Německu, Švýcarsku, Rakousku a Itálii, je tedy Schengenské vízum pro kosovské státní příslušníky dostupné. Žalobkyně uvedla, že má manžel uděleno vízum, na základě kterého pracuje v Německu, ona v minulosti v Německu byla, Schengenské vízum má již neplatné. Tvzení o přeplněném zařízení v Debrecíně je ničím nepodložené, neboť do tohoto zařízení se vůbec nedostavila a z jednání českého policejního přidělence a úřadu pro přistěhovalectví a státní příslušnost v Budapešti vyplývá, že pobytová střediska nejsou přeplněna, neboť 60% imigrantů po podání žádosti o azyl se do střediska vůbec nedostaví a 20% je opouští do 48 hodin využívaje, že jde o zařízení otevřená. Pokud se týká námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a mezinárodními závazky ČR, správní orgán zdůrazňuje, že nezl. žalobci nebyli zajištěni ani zbavení osobní svobody, ale podle § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v zařízení ubytování. Tímto postupem nejsou nezl. děti omezeny na svobodě a mohou kdykoliv po souhlasu matky, budou-li mít zajištěnou péči, uvedené zařízení opustit, což vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54. Žalovaná rozhodla v souladu s nejlepším zájmem dětí, žalobkyně a) ve své námitce žádné konkrétní důvody v žalobě neuvedla. Zařízení je dostatečně přizpůsobeno pro pobyt nezl. dětí, mají pravidelnou stravu, lékařské ošetření. Rozhodnutí není v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť takové péče by nedosáhli mimo toto zařízení. V posuzovaném případě se nejedná o žádnou formu detence nezl. žadatelů o azyl, jak se snaží žalobkyně dovodit citací z doporučení Výboru OSN pro práva dítěte. Nezl. nejsou podle zákonů ČR žadateli o azyl, nebyli zbavení osobní svobody, ale společně s matkou ubytováni v zařízení. Nezl. žalobci mohou s písemným souhlasem žalobkyně zařízení opustit, což není nereálné s ohledem na tvrzenou skutečnost, že v Německu žije otec, kterému nic nebrání v tom, přijet si pro své děti, kterým může na Zastupitelském úřadu Kosova v Praze nechat vystavit náhradní cestovní doklady. Je pouze na rodičích, zda budou nezl. děti ubytovány v zařízení, či je převezme jejich otec a ubytuje v soukromém zařízení.

Žalovaný nesouhlasí, že zajištění bylo uskutečněno v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, neboť dospěl k jednoznačnému závěru, že k zajištění je možno přistoupit za současného splnění všech podmínek dle zákona o pobytu cizinců i nařízení č. 604/2013 a to kumulativně, tj. není-li jedna podmínka naplněna, není možno cizince zajistit. V dané věci byly naplněny všechny podmínky pro zajištění a žalovaná v rozhodnutí odůvodnila, proč každou z těchto podmínek považuje za splněnou. Při posuzování vážného nebezpečí útěku žalovaný vycházel ze skutečností uvedených samotnou žalobkyní a to, že cílem cesty bylo Německo, v Maďarsku, kde požádala o azyl, se nezdržela a pokračovala v cestě do Německa, takže cílem cesty nebylo Maďarsko, ČR ale Německo a žalovaný neměl nejmenší důvod se domnívat, že by se žalobkyně vrátila dobrovolně do Maďarska, ani že by setrvala v ČR. Proto nelze očekávat, že se žalobkyně bude dobrovolně zdržovat na území ČR, než bude přemístěna do Maďarska, které úmyslně opustila. K námitce, že doba zajištění v prostředí imigrační detence je nepřiměřená, se žalovaná dovolává lhůt uvedených v čl. 28 Nařízení č. 604/2013 a lhůty vyplývající z Nařízení jsou individuální, závislé na rychlosti komunikujících stran bez vlivu závažnosti jednání či svévolného postupu zajišťujícího orgánu. Lhůta pro zajištění zjištěná součtem lhůt uvedených v čl. 28 Nařízení představuje 86 dnů. Žalobkyně byla zajištěna dne 6.1.2015 60-ti denní lhůta by měla uplynout dne 6.3.2015, 12.1.2015 akceptovalo Maďarsko její převzetí a dne 3.2.2015 byla doručena její žaloba proti rozhodnutí OAMP o přemístění. Lhůta, po kterou je cizinec umístěn v zařízení je tak nakonec bez vlivu zajišťujícího útvaru. Pokud se týká citovaných rozsudků ESLP, tyto NSS posuzoval ve svém rozsudku 4 Azs 115/2014 a dospěl k závěru, že skutkové okolnosti jsou výrazně odlišné v tom, že v popisovaných rozhodnutích nebyly vytvořeny podmínky pro pobyt dětí. Pokud se týká doporučení UNHCR, text citovaný v žalobě se v doporučení nenachází, je tam však pouze text týkající se dětí bez doprovodu.

V právním řádu ČR jsou jiné alternativy k zajištění dle zákona o pobytu cizinců uvedeny v § 123b zákona o pobytu cizinců, které žalovaný zvažoval, a které jsou v tomto ustanovení jasně vymezeny. Na podporu svého tvrzení cituje z rozsudků NSS 7 As 107/2012, 4 Azs 115/2014, 4 As 134/2013, 7 Azs 8/2014 a to, že správní orgán je povinen posoudit dvě podmínky ust. § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců a tyto musí být splněny současně, tzn. schopnost splnit povinnosti plynoucího ze zvláštního opatření za účelem vycestování a neexistence důvodné obavy, že by byl uložením ohrožen výkon předání cizince.

Žalobkyně nemůže být umístěna do přijímacího nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, neboť není žadatelkou o mezinárodní ochranu v ČR. Pokud se týká přemístění rodin do přijímacího střediska Zastávka dne 23.12.2014, stalo se tak poté, co byla česká strana vyrozuměna, že maďarská strana rozhodla minimálně do poloviny ledna 2015 nepřebírat z ostatních zemí žádné žadatele o mezinárodní ochranu na své území z kapacitních důvodů. V té době bylo nutno rozhodovat, zda cizince ponechat v zařízení do konce doby stanovené v rozhodnutí, přestože nebude možno realizovat jejich předání v té době do Maďarska, a zda nenastaly důvody pro jejich propuštění. Na základě dohody mezi Ředitelstvím služby cizinecké policie a OAMP, týkající se dočasné péče o takto propuštěné cizince bylo dohodnuto převezení rodin s malými dětmi dne 23.12.2014 do přijímacího střediska a počala jim běžet 30-ti denní lhůta k vycestování stanovená v pravomocném rozhodnutí o povinnosti opustit území. Převážná většina těchto cizinců opustila středisko po třech dnech od jejich převozu, z čehož je zřejmé, že správní orgán správně posuzuje existenci nebezpečí útěku. Není tedy pravdivé tvrzení, že v přijímacím středisku jsou osoby omezeny na svobodě a nemohou je svévolně opustit. Jeho účelem není zabránění útěku, navíc cizinci v přijímacím středisku umístění podávali opakovaně stížnost na rozsah poskytovaných služeb v tomto středisku, neboť nebyli takové, jako v zařízení pro zajištění cizinců. Je tedy v zařízení poskytován vyšší standart služeb, než je tomu v přijímacím středisku. V souladu s judikaturou NSS je správní orgán povinen zabývat se možnými překážkami jeho předání zjistí-li je, nesmí

cizince zajistit, navíc je policie podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobkyní rozporovány, naopak žalobkyně v žalobě uvedla skutečnosti, které nevypověděla před správním orgánem, nicméně pro posouzení věci nejsou rozhodující (nefungující systém v Kosovu, tvrzená chudoba za situace, kdy manžel pracuje v Německu, dostupnost získat cestovní doklady, schengenské vízum, finanční toky do kosovských domácností ze zahraničí, pobyt žalobkyně v Německu v minulosti na základě schengenského víza, nepodložené tvrzení o situaci v azylových zařízeních v Maďarsku, kam se vůbec nedostavila apod.). Žalobkyně s dětmi cestovala z Kosova přes Srbsko do Maďarska, kde byli zadrženi policií, podali žádost o mezinárodní ochranu, ač to neměli v úmyslu, neboť cílovým státem pro tento úkon bylo od počátku Německo, kde žije a pracuje manžel a otce dětí, nevyčkali rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, do azylového zařízení vůbec necestovali, ale ihned pokračovali v cestě vlakem do Německa přes Slovensko a ČR, kde byli zadrženi a zajištěni.

Pokud se týká námítky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dětí, není tato důvodná a soud se znovu (stejně jako v předchozích projednávaných věcech) vrací k tomu, že nezl. žalobci nebyli zajištěni, ale v zařízení pro zajištění cizinců pobývají na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců a je nutno odmítnout tvrzení, že byli zbaveni osobní svobody. Vzhledem k jejich věku a absenci příbuzných v ČR je nemožné jejich ponechání mimo zařízení, které je navíc pro pobyt nezl. dětí přizpůsobeno. Jejich ubytování je nejlepším možným řešením a odpovídá jejich nejlepšímu zájmu, jak stanoví čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, k čemuž dospěl i NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37. Zajištění rodičů nezletilých připouští i judikatura NSS, jsou-li splněna kritéria čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Umístěním nezletilých s rodičem nedošlo k zásahu do jejich rodinného a soukromého života a pro zvážení, jestli pro dítě není lepší alternativa rodiče nezajistit, nejsou splněny podmínky, neboť zájem dítěte není jediným, byť předním hlediskem před jiným. Pokud se týká zpráv výboru OSN, nezletilí žalobci nebyli a nejsou omezeni na osobní svobodě, ale jsou v zařízení ubytováni, samozřejmě mohou zařízení se souhlasem rodiče kdykoliv opustit. Argumentace těmito zprávami je nepřiléhavá. Správní orgán při rozhodování o zajištění matky nezletilých zhodnotil všechny okolnosti v době rozhodování a dospěl k závěru, že zajištění je důvodné a byla to především matka, která se chovala tak, že svým jednáním nezletilým dětem připravila nelehkou životní situaci, ve které se nacházejí.

Žalovaná se neztotožňuje s tím, že k zajištění došlo v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení. S tímto stanoviskem soud souhlasí. Žalobkyně a) byla zajištěna po jednoznačném závěru daného vážného nebezpečí útěku a z toho důvodu nemožného uložení některého z mírnějších prostředků v § 123b odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců, které je tak vyloučeno. Žalobkyně nebyla zajištěna pouze z důvodu, že se na ni vztahuje Dublinské nařízení, z jejího sdělení je zřejmé, že z Kosova vycestovala s dětmi s cílem dojet do Německa, kde hodlala požádat o mezinárodní ochranu, tudíž cílem jejich cesty nebylo Maďarsko ani ČR, ale Německo. Tvrzený cíl cesty žalobkyně přesvědčil žalovanou v tom, že azyl nechce získat v Maďarsku, ale v Německu, z čehož vyplývá závěr, že se žalobkyně nevrátí dobrovolně do Maďarska, či že by dobrovolně setrvala v ČR. Žalovaná zvážila všechny relevantní okolnosti, nepřekročila meze správního uvážení, ale svoji pravomoc realizovala způsobem, který odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Nutno zdůraznit, že

žalobci na území ČR nejsou žadateli o mezinárodní ochranu. Pokud pobyt v zařízení žalobcům nevyhovuje, k této situaci nemuselo dojít, kdyby realizovali pobyt v objektu určeném pro žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Žalobkyně sice v žalobě namítala, neutěšený stav v azylových zařízeních v Debrecéni, jde však o tvrzení, které nemá sama ověřené, neboť se do tohoto zařízení vůbec nedostavila.

Pokud se týká odkazu na doporučení UNHCR ve vztahu k nez. dětem, soud opětovně konstatuje, že nezl. žalobci nebyli žádným rozhodnutím omezeni na svobodě. Námitku, že bylo lze v případě žalobkyně použít jiná mírnější donucovací opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců soud neshledal důvodnou, neboť žalovaná při posuzování užití těchto mírnějších donucovacích opatření je vázána zákonem o pobytu cizinců, který jiná taková opatření neupravuje, a proto je žalovaná nemůže ani nařídít. Zákon o pobytu cizinců rovněž neumožňuje umístit zajištěné cizince do přijímacího střediska nebo pobytového střediska žadatelů o mezinárodní ochranu, neboť rozhodujícím správním orgánem tuto možnost zákon v žádném ustanovení nenabízí. Nemožnost použít jiná mírnější donucovací opatření byla žalovanou řádně zdůvodněna skutečností zjištěnou ze samotné výpovědi žalobkyně, a to vážné nebezpečí útěku, neboť žalobkyně měla za cíl cesty jediné Německo. Nedošlo tudíž k naplnění všech podmínek uvedených v ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a zajištění žalobkyně je zcela v souladu s ust. § 129 zákona o pobytu cizinců a Nařízením. Případ propuštěných cizinců s nezl. dětmi ze zajištění a jejich umístění do přijímacích a pobytových středisek žadatelů o mezinárodní ochranu koncem roku 2014 byl výjimečný z důvodu, že druhá strana dublinského nařízení dočasně pozastavila přebírání dublinských transferů, což však obnovila v lednu roku 2015. Soudu je z rozhodovací činnosti známo, že rodiny s nezl. dětmi tehdy umístěné v pobytových střediscích v následujících dnech po tomto umístění tato střediska svévolně opustily. I toto nepřímě prokazuje, že pro uložení zvláštních opatření v případě cizinců z Kosova, kteří mají za cíl získat pobyt či mezinárodní ochranu v Německu hrozí vždy vážné nebezpečí útěku do Německa.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žádná z žalobních námitek po posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová